

Proletärer i alla länder, förena er!

OM MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN

**CENTRAL KOMMITTÉN
PERUS KOMMUNISTISKA PARTI
1988**

OM MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN

I klasskampens degel dök det internationella proletariats ideologi upp som Marxism; den blev Marxism-Leninism och, senare Marxism-Leninism-Maoism. Så proletariats vetenskapliga allsmåktiga ideologi, allsmåktig därför att den är sann, har tre etapper: 1) Marxism, 2) Leninism, 3) Maoism; tre etapper, moment eller milstolpar i sn dialektiska utvecklingsprocess; av en och samma enhet som under etthundrafyrtio år, med början från "Manifestet", i klasskampens mest heroiska hjältedikt, i förbittrad och fruktsam tvålinjerskamp i själva de kommunistiska partierna och det väldiga verket av tankens och handlingens titaner som endast klassen kunnat uppbringa, tre oförgängliga eviga ljus utmärker sig: Marx, Lenin, Mao Tsetung, har genom stora språng och tre storartade sådana beväpnat oss med den oövervinneliga Marxismen-Leninismen-Maoismen, huvudsakligen Maoismen av idag.

Dock, medan Marxismen-Leninismen uppnådde erkännande av sin allmänna giltighet, är Maoismen inte fullständigt erkänd som tredje etapp; då, medan några helt enkelt förnekar dess varande en sådan, kommer andra endast till att acceptera den som "Mao Tsetungs tänkande". Och i väsen, i båda fallen, med de uppenbara skillnader som de har mellan sig, förnekar de den av Ordförande Mao gjorda allmänna utvecklingen av Marxismen; att inte erkänna dess karaktär av "ism", av Maoism, innebär att förneka den allmängiltighet och, följaktligen, dess varande som tredje, ny och högre etapp av det internationella proletariats ideologi: Marxismen-Leninismen-Maoismen, huvudsakligen Maoismen som vi upphöjer, försvarar och tillämpar.

Som INLEDNING för att bättre förstå Maoismen och behovet av att kämpa för den, låt oss påminna om Lenin. Han lärde oss att allteftersom revolutionen trängde in i Östern uppvisade den specifika förhållanden som, även om de inte förnekade principer eller lagar, var nya situationer som Marxismen inte kunde ignorera utan risk för att utsätta revolutionen för misslyckande. Och att trots det skräm som särskilt den pedantiska och boklärd, med liberalism fullpackade och falskeligen Marxistiska intelligentsian reste mot det nya, är det enda riktiga och korrekta att tillämpa Marxismen till den konkreta

verkligheten och lösa de nya situationer och problem som varje revolution nödvändigtvis möter och löser; inför fasan och det fariséiska "försvaret av ideologin, klassen och folket" som revisionister, opportunisterna och renegater proklamerar, eller de rasande och blinda attackerna från den gamla ordningens fördummade akademiker och bläcksuddare, förfallna i rutten borgerlig ideologi, beredda att försvara det gamla samhället som de parasiterar. Än mer, sade Lenin uttryckligen att revolutionen i Orienten skulle hålla i beredskap nya och stora överraskningar till större förvåning för dyrkarna av att endast följa de kända vägarna och de inkapabla att se det nya; och, som alla vi vet, gav han i uppgift åt de orientaliska kamraterna att lösa problem som marxismen ännu inte hade löst.

Dessutom, tänk noga på att när kamrat Stalin riktigt och korrekt framlade att vi hade gått in i Leninismens etapp som en utveckling av Marxismen, fanns det också opposition och de som slet sönder sina kläder i ett påstått marxismens försvar; tänk noga på att även om Leninismen fanns det de som sa att den endast var tillämpbar på de efterblivna länderna; men i den praktiska kampens mitt bekräftades den som en stor utveckling av Marxismen och proletariats ideologi strålade segerrikt inför världen som Marxism-Leninism.

Idag, står Maoismen inför liknande situationer; och som alltid har det nya och Marxismen berett sin väg genom kampen, så kommer även Maoismen att hävda sig och vara erkänd.

När det gäller det SAMMANHANG i vilket Ordförande Mao Tsetung utvecklades och Maoismen härdades, internationellt på imperialismens grund, världskrig, internationell proletär rörelse, nationell befrielseörelse, kamp mellan marxism och revisionism och restaurationen av kapitalismen i USSR, tre stora historiska milstolpar skall framhävas i det nuvarande århundrandet: den första Oktoberrevolutionen, 1917, som öppnade den proletära världsrevolutionens era; den andra, den kinesiska revolutionens triumf, 1949, förändrande styrkeförhållandena till fördel för socialismen; och den tredje, stor proletär kulturrevolution, inledd 1966, som fortsättning på revolutionen under proletariats diktatur för att behålla kursen mot kommunismen. Det är nog att framhäva att

Ordförande Mao ledde två av dessa ärorika historiska fakta.

Och i Kina, världsrevolutionens centrum, där Maoismen konkretiserades, inom den mest komplexa sammanstrålningen av motsättningar, intensiv och blodig klasskamp märkt av imperialistmakternas anspråk på att stycka och dela upp Kina, med Manchu-rikets störtande (1911), den antiimperialistiska rörelsen från 1919, den ofantliga bondeklassens uppror, den demokratiska revolutionens tjugotvå år av väpnad kamp, den stora kampen för socialismens uppbyggnad och utveckling och de tio åren av revolutionär storm för att föra fram kulturrevolutionen, i den skarpaste tvålinjerskampen i KKP:s mitt speciellt mot revisionismen, och allt inom det beskrivna internationella panoramats ramar. Det är ur denna samling historiska fakta som vi måste dra ut fyra av extraordinär betydelse: Kinas Kommunistiska Partis grundande 1921; Höstskördeupproret inledande vägen från landsbygd till stad, 1927; Folkrepublikens grundande, 1949; och den Stora Proletära Kulturrevolutionen, 1966-76; alla i vilka Ordförande Mao var huvudrollsinnehavare och huvudsakligen den högsta ledaren som erkänd anförare av den kinesiska revolutionen.

Så till Ordförande Mao Tsetungs biografi kan vi säga att han, född den 26 december 1893, öppnade ögonen i en värld upprörd av krigets flammor; bondeson, sju år gammal under "Boxarkriget"; studerande till lärare skulle han fylla arton när imperiet störtades, tog värvning som soldat för att senare bli en stor organisatör av bönder och ungdomar i Hunan, hans fädernejord. Det Kommunistiska Partiets och arbetarnas och böndernas Röda Armés grundare; han etablerade vägen att omringa städerna från landsbygden, utvecklade folkkriget och med det proletariatets militära teori; Ny-demokratins teoretiker grundade Folkrepubliken; regissör av det Stora Språnget Framåt och framdrivare av socialismens utveckling; vägledare i kampen mot Chrusjtjovs och hans anhängares nutida revisionism, anförare och befäl för den Stora Proletära Kulturrevolutionen. Dessa är milstolpar som stakar ut ett liv helt och hållet ägnat åt revolutionen. Proletariatet har i detta århundrade tre gigantiska triumfer; två hör Ordförande Mao till och om en är tillräckligt med ära, så är två det ännu mer.

Om Maoismens INNEHÅLL, uppenbarligen det väsentliga av den, måste vi rikta in oss

på följande grundfrågor:

1. Teori. Marxismen har tre delar: Marxistisk filosofi, Marxistisk politisk ekonomi och vetenskaplig socialism; utvecklingen i alla dessa delar, som alstrar ett stort språng för Marxismen i dess helhet, som enhet till en högre nivå betyder en ny etapp. Således, är det väsentliga att visa att Ordförande Mao har alstrat, som kan ses i teorin och i praktiken, ett sådant stort kvalitativt språng. På grund av behovet att förklara tittar vi på detta i denna och följande punkter:

I den Marxistiska filosofin utvecklade han dialektikens kärna motsättnings lag etablerande den som den enda grundläggande lagen; och utgående från sin djupa dialektiska förståelse av kunskapsteorin, vars centrum är de två sprången som utgör dess lag (från praktiken till kunskap och från kunskapen till praktiken, varande huvudsakligt från kunskap till praktiken), framhäv att han mästertligt tillämpade motsättnings lag till politiken; och dessutom förde han filosofin till massorna uppfyllande uppgiften som Marx lämnade.

I den Marxistiska politiska ekonomin. Ordförande Mao tillämpade dialektiken för att analysera förhållandet mellan bas och överbyggnad och fortsättande Marxismen-Leninismens kamp mot den revisionistiska tesen om "produktivkrafterna", kom han till slutsatsen att överbyggnaden, medvetandet kan modifiera basen och med den politiska makten utveckla produktivkrafterna. Och genom att utveckla den Leninistiska idén om politiken som ekonomins koncentrerade uttryck, etablerade han att politiken är befälet (tillämpbart på alla plan), och att det politiska arbetet är det ekonomiska arbetets vitala linje; vilket för till en sann hantering av den politiska ekonomin och inte till en enkel ekonomisk politik.

En fråga som man åsidosätter, trots dess vikt, särskilt för dem som står inför demokratiska revolutioner, är den Maoistiska tesen om byråkratkapitalismen; det vill säga kapitalismen som utvecklas i de förtryckta nationerna av imperialismen och med olika grader av underliggande feodalitet eller inklusive andra tidigare. Detta är ett viktigt problem huvudsakligen för Asien, Afrika och Latinamerika då, det ur förståelsen av den

härleds en bra revolutionär styrning, än mer då basen, ekonomiskt sett, för att föra fram den socialistiska revolutionen som en andra etapp beror på konfiskeringen av denna.

Men, det huvudsakliga är att Ordförande Mao Tsetung har utvecklat socialismens politiska ekonomi. Hans kritik av det socialistiska uppbygget i USSR är av största vikt; likaledes hans tes om hur utveckla socialismen i Kina: ta jordbruket som bas och industrin som ledande; industrialiseringen vägled av förhållandet mellan den tunga industrin, den lätta industrin och jordbruket, tagande den tunga industrin som centrum i det ekonomiska uppbygget och simultant ägna fullständig uppmärksamhet åt den lätta industrin såväl som åt jordbruket. Det Stora Språnget Framåt bör uppmärksammas och förutsättningarna för dess genomförande: ett, politisk linje som gav det riktig och korrekt kurs; två, små, medelstora och stora organisatoriska former av större respektive mindre kvantitet; tre, en stor impuls, en gigantisk ansträngning av massorna för att sätta igång det och föra det till framgång; språng framåt vars resultat man uppskattar mer för processen som sattes i rörelse och dess historiska perspektiv än för dess omedelbara framgångar; och dess förbindelse med jordbrukskooperativiseringen och folkskommunen. Slutligen, håll noga i åtanke hans lärdomar om objektiviteten och subjektiviteten i förståelsen och hanteringen av socialismens lagar; att de få årtiondena av socialism inte har tillåtit se dess fullständiga utveckling och därför inte heller den större förståelsen av dess lagar och dess specificering; och huvudsakligen förhållandet revolution och ekonomisk process, konkretiserat i "Håll fast vid revolutionen, främja produktionen". Trots dess mycket stora vikt behandlar man lite denna utveckling av den Marxistiska politiska ekonomin.

I den vetenskapliga socialismen utvecklade Ordförande Mao teorin om klasserna analyserande dem på de ekonomiska, politiska och ideologiska planen; det revolutionära våldet som allmängiltig lag utan något undantag; revolutionen som en klass' våldsamma ersättande av en annan, han etablerade sin stora tes, "Makten växer ur gevärspipan" och löste frågan om Maktens erövrande i de förtryckta nationerna genom vägen att omringa städerna från landsbygden, bestämmande dess allmänna lagar. Genom att utveckla teorin om klasskampen i socialismen definierade han briljant, att i denna fortsätter den antagonistiska kampen mellan proletariat och bourgeoisie, mellan

den socialistiska och den kapitalistiska vägen och mellan socialism och kapitalism; att det konkret inte var avgjort vem som skulle besegra vem, problem vars lösning skulle kräva tid, utvecklandet av processen av restauration och kontrarrestauration för att proletariatet definitivt befäster sig i Makten medelst proletariatets diktatur; och slutligen och huvudsakligen den storslagna lösningen av mycket stor historisk vikt den Stora Proletära Kulturrevolutionen som den socialistiska revolutionens fortsättning under proletariatets diktatur.

Dessa grundfrågor, nästan bara nämnda men kända och oförnekliga, visar Ordförandens utveckling av Marxismens beståndsdelar och den uppenbara upphöjningen av Marxismen-Leninismen till en ny, tredje och högre etapp: Marxismen-Leninismen-Maoismen, huvudsakligen Maoismen.

Fortsättande denna syntetiserande översikt, ser vi på andra specifika punkter som även om de härleds från det tidigare måste beaktas, även om det är uppräknande, för att åtminstone framhäva dem dragande uppmärksamhet till dem.

2. Ny-demokratin. För det första är etablerandet av de tre typerna av diktatur en utveckling av den Marxistiska teorin om Staten: 1) Bourgeoisien, i de gamla borgerliga demokratierna som Förenta Staterna, typ till vilken är assimilerbar de existerande diktaturerna i de förtryckta nationerna som de latinamerikanska; 2) Proletariatets diktatur som i Sovjetunionen eller Kina innan revisionisterna usurperade makten; och 3) Ny-demokratin som gemensam diktatur baserad på arbetare-bondeförbundet ledd av proletariatet med det Kommunistiska Partiet i spetsen, vilket man i Kina genomförde under den demokratiska revolutionen och som i Peru idag konkretiseras i folkskommittéer, stödbaser, och Folkrepubliken av Ny-demokrati under organisering. Det är grundläggande att framhäva, inom denna utveckling av teorin om Staten, nyckeldifferentieringen mellan statssystem som diktatur av klassen eller klasserna som utövar Makten, vilket är det huvudsakliga, och regeringssystem förstått som organisationen för att utöva Makten.

Å andra sidan, konkretiserar Ny-demokratin, en av Ordförande Maos extraordinära

utvecklingar mästerligt den borgerliga revolutionen av ny typ som endast proletariatet kan leda, i syntes den demokratiska revolutionen inom den nya eran av den proletära världsrevolutionen i vilken vi utvecklar oss. Ny-demokratisk revolution som innebär ny ekonomi, ny politik och ny kultur, uppenbarligen genom att störta den gamla ordningen och resa den nya med gevären, enda sätt att förändra världen.

Slutligen, är det viktigt att framhäva att Ny-demokratin, som demokratisk revolution också, komplementär, gör framsteg i några socialistiska uppgifter, även om den huvudsakligen fullgör de demokratiska uppgifterna; på detta sätt löses i grunden frågan om de två etapperna, den demokratiska och den socialistiska, som gäller för länder som vårt garanterande sig, då den demokratiska är slutförd, fortsättningen som socialistisk revolution utan något mellanrum, utan avbrott.

3. De tre instrumenten. Problemet med uppbyggnaden av revolutionens instrument framlägger för Partiet förståelsen av det inbördes förhållandet mellan Partiet, armén och enhetsfronten; och, att förstå och hantera den inbördes förbundna uppbyggnaden av de tre instrumenten i krigets eller i vidmakthållandet av den nya statens mitt baserat på det väpnade folkets makt uttrycker ett riktigt och korrekt ledningsarbete. Uppbyggnaden vägleds av principen att den riktiga och korrekta ideologiska linjen, avgör allt, och det är på denna ideologisk-politiska bas som den organisatoriska uppbyggnaden samtidigt utvecklas, i mitten av kampen mellan proletär och borgerlig linje och i klasskampens storm, huvudsakligen krigets, som huvudformen av kamp, antingen i verkande eller potentiell form.

När det gäller Partiet utgår Ordförande Mao från nödvändigheten av det Kommunistiska Partiet, ett parti av ny typ, ett proletariatets parti, idag skulle vi säga ett Marxist-Leninist-Maoistiskt parti; ett parti vars syfte är att erövra Makten och försvara den, och som på grund av detta är fast förbundet med folkkriget, antingen för att inleda det, utveckla det eller föra det för att försvara sig; ett parti stött av massorna antingen av själva folkkriget som är ett massornas krig eller av enhetsfronten som varande en klassfront baserar sig i massorna som utgör majoriteten. Partiet utvecklas och förändras i enlighet med revolutionens etapper och de perioder som dessa har; och dess

utvecklings drivkraft är motsättningen konkretiserad i dess barm som tvålinjerskamp, mellan proletär linje och borgerlig eller icke-proletär linje i allmänhet, i väsen och huvudsakligen en kamp mot revisionismen. Detta för till ideologins avgörande betydelse i partilivet och i utvecklingen av korrigeringskampanjer som tjänar till en bättre justering av hela systemet av partiorganisationer och partimedlemmarna till de riktiga och korrekta ideologiska och politiska linjerna, i tjänst för den proletära linjens övervalde och för behållandet av partiledningen i dennas järnhänder. Partiet tjänar etablerandet av proletariats Makt som ledande klass av Ny-demokratin och huvudsakligen för upprättandet av proletariats diktatur, dess förstärkande och utveckling för att medelst kulturrevolutioner erövra det stora slutmålet, kommunismen; på grund av detta måste Partiet komma till att allsmäktigt leda allt.

Den revolutionära armén är av ny typ, det vill säga en armé för uppfyllandet av de politiska uppgifter som Partiet etablerar i tjänst av proletariats och folkets intressen; karaktär som konkretiseras i tre uppgifter: strida, producera för att inte vara en parasiterande börda och mobilisera massorna. Det är en armé som baserar sig i den politiska uppbyggnaden med utgångspunkt från proletariats ideologi, från Marxismen-Leninismen-Maoismen (idag), och den allmänpolitiska linjen, respektive den militära som Partiet etablerar. Det är en armé som baserar sig på människorna, inte på vapnen; en armé uppkommen ur massorna och som alltid är förbunden till dem vilka den helhjärtat tjänar, vilket gör det möjligt för den att röra sig i deras barm som fisken i vattnet. Utan en folkarmé har folket ingenting, säger Ordförande Mao samtidigt som han lär oss nödvändigheten av Partiets absoluta ledning över armén och fastställer sin stora princip: Partiet för befälet över geväret och aldrig kommer vi att tillåta motsatsen. Utöver att fullständigt etablera principerna och normerna för uppbyggnaden av en armé av ny typ, kallade själva Ordföranden till att förhindra användandet av armén för att genom att usurpera ledningen medelst en kontrarevolutionär kupp restaurera kapitalismen, och genom att utveckla Lenins tes om folkmilisen förde han längre fram än någon den allmänna folkbeväpningen, öppnande en gångstig och visande vägen till det väpnade havet av massor som vägleder oss till folkets och proletariats definitiva emancipation.

Det är Ordförande Mao som för första gången utvecklar en fullständig teori om enhetsfronten och fastställer dess lagar. En front baserad på arbetar-bondeförbundet som garanti för proletariats hegemoni i revolutionen; en klassfront ledd av proletariatet representerat av Partiet, i synet en enhetsfront under det Kommunistiska Partiets ledning; en enhetsfront för folkkriget, för revolutionen, för erövrandet av Makten till förmån för proletariatet och folket. Så, konkret, är enhetsfronten samlandet av de revolutionära styrkorna mot de kontrarevolutionära styrkorna för att göra kampen mellan revolution och kontrarevolution huvudsakligen medelst folkkriget, med vapen. Enhetsfronten är, vilket är uppenbart, inte likadan i varje etapp av revolutionen och än mer, har den sina specifika drag enligt de olika perioderna i varje etapp; likaledes är enhetsfronten i en konkret revolution inte densamma på världsnivå, även om båda följer samma allmänna lagar. Utöver detta, är det viktigt att framhäva förhållandet mellan front och Stat som Ordförande Mao etablerar genom att framlägga att enhetsfronten är en form av gemensam diktatur, när man utvecklade det antijapanska kriget, en fråga som förtjänar att studeras speciellt av de vilka som vi står inför demokratiska revolutioner.

4. Folkkriget. Det är det internationella proletariatets militära teori; i denna sammanfattas för första gången på ett systematiskt och fullständigt sätt den teoretiska och praktiska erfarenheten från kamperna, de militära aktionerna och kriget som förts av proletariatet, och den långa erfarenheten från den väpnade folkkampen och särskilt från bondekrigen i Kina. Det är med Ordförande Mao som proletariatet lyckas få fram sin militära teori; emellertid finns det mycket förvirring och brist på kunskap vad gäller den frågan. Och den börjar med hur man ser på folkkriget i Kina. Vanligen anser man detta krig begränsat och med förakt som ett enkelt gerillakrig. Detta bevisar redan att man inte förstår att gerillakriget får en strategisk karaktär med Ordförande Mao. Dessutom förstår man inte själva gerillakrigets utveckling, hur det utifrån sitt flytande väsen frambringar rörlighet, rörelsekrig, positionskrig, utvecklar storumfattande planer av strategisk offensiv och erövring av mindre, mellanstora och stora städer med miljoner invånare genom att kombinera anfallet utifrån med en resning inifrån. I sammanfattning den kinesiska revolutionens fyra etapper, huvudsakligen från och med agrarkriget till och med folkets befrielsekrig med det antijapanska kriget emellan, visar

de olika aspekterna och invecklade beskaftenheterna av det revolutionära kriget utspelat under mer än tjugo år, inom ramen av en ofantlig befolkning och en massornas ofantliga mobilisering och deltagande. I detta finns det alla slags exempel och det huvudsakliga är att kriget har blivit utomordentligt studerat, och mästerligt fastställs dess principer, lagar, strategi, taktik, normer, osv. På så sätt alltså, i denna fabulösa smältdegel och på det som Marxismen-Leninismen hade etablerat, etablerade Ordförande Mao proletariats militära teori, folkkriget.

Vi bör noga behålla i minnet att senare Ordföranden själv, med kännedom om existensen av kärnvapen och raketer och själv innehavande sådana, förde och utvecklade folkkriget för att föra det i de nya omständigheterna att kärnvapen och krig mot makter och supermakter finns. I synet är folkkriget proletariats och folkets vapen, även för att trotsa kärnvapenkrigen.

En avgörande nyckelfråga är förståelsen av folkkrigets allmänngiltighet och dess konsekventa tillämpande med hänsyn till revolutionens olika typer och de specifika förhållandena i varje revolution. Det bidrar till denna nyckelfråga att ta i betraktande: att en resning som Petrograds inte har upprepats, det antifascistiska motståndet och de europeiska gerillorna under andra världskriget, liksom de väpnade kamperna som nu för tiden utspelas i Europa. Och man måste se att Oktoberrevolutionen när allt kommer omkring inte bara var en resning utan ett revolutionärt krig som varade i flera år. Följaktligen, kan revolutionen i de imperialistiska länderna bara ta form av revolutionärt krig och detta är idag, helt enkelt, folkkrig.

Slutligen, behöver vi kommunister och revolutionärer, proletariats och folket idag mer än någonsin härdas i: "Ja, vi är förespråkare för teorin om det revolutionära krigets allmakt; detta är inte dåligt; det är bra, det är Marxistiskt"; vilket betyder att vara förespråkare för folkkrigets oöverbinnerlighet.

5. Den Stora Proletära Kulturrevolutionen. Den är i historiskt perspektiv det mest betydelsefulla av Marxismen-Leninismens utveckling av Ordförande Mao; detta är lösningen av det stora oavgjorda problemet om revolutionens fortsättning under

proletariatets diktatur; "utgör ett nytt stadium i den socialistiska revolutionens utveckling i vårt land, ett djupare och mer omfattande stadium".

Vilken var situationen som uppkom? Som KKP:s beslut om SPKR säger: "fastän bourgeoisien har störtats, försöker den fortfarande använda de exploaterande klassernas gamla idéer, kultur, vanor och sedvänjor i syfte att korrumpiera massorna, fånga deras sinnen i sin ansträngning för att restaurera sin Makt. Proletariatet måste göra precis det motsatta: det måste utdela obarmhärtiga och frontala slag mot alla bourgeoisiens utmaningar på det ideologiska området och förändra hela samhällets andliga fysiologi genom att använda sina egna nya idéer, kultur, vanor och sedvänjor. Vårt nuvarande syfte är att krossa, genom kampen, de som besitter ledande poster och som följer den kapitalistiska vägen, kritisera och förkasta de reaktionära borgerliga 'auktoriteterna' på det akademiska området, kritisera och förkasta bourgeoisiens och de övriga exploaterande klassernas ideologi, och omvandla utbildningen, litteraturen och konsten och de övriga delarna av överbyggnaden som inte motsvarar den socialistiska ekonomiska basen, med syfte att underlätta det socialistiska systemets konsolidering och utveckling."

Under dessa förhållanden uppstod den mest skakande politiska process och den största massmobilisering som Jorden har sett, Ordförande Mao definierade dess ändamål så här: "Den pågående Stora Proletära Kulturrevolutione är absolut nödvändig och kommer i rätt ögonblick för att befästa proletariatets diktatur, förhindra restaurationen av kapitalismen och bygga socialismen."

Vi framhäver dessutom två frågor: 1) att SPKR innebär en milstolpe i proletariatets diktaturs utveckling mot proletariatets befästande vid makten, som konkretiserades i Revolutionskommittéerna; och 2) kapitalismens restauration i Kina, efter den kontrarevolutionära kuppen 1976, är inte ett förnekande av SPKR, utan helt enkelt en del av kampen mellan restauration och kontrarestauration och tvärtom visar den oss den stora historiska betydelse som SPKR innebär i mänsklighetens obevekliga marsch mot kommunismen.

6. Världsrevolution. Ordförande Mao betonar på nytt betydelsen av världsrevolutionen som enhet, genom att utgå från att revolutionen är huvudtendensen medan imperialismens förruttnelse är större för var dag, de år till år ofantligare massornas roll som gör och ska göra att de känner sin ohejdbara omvandlande makt och i den stora sanningen, upprepad av honom, att: alla vi går in i kommunismen eller så gör ingen det. Inom detta perspektiv specificerar han i imperialismens epok det stora historiska momentet av de "närmsta 50 till 100 åren", och i dess sammanhang perioden av kamp som öppnar sig mot yankee-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen, papperstigrar som tvistar om herraväldet och hotar världen med ett kärnvapenkrig inför vilket, man för det första måste fördöma och sedan på förhand förbereda sig för att ställa folkriget mot det och göra revolutionen. Å andra sidan, genom att utgå från de förtryckta nationernas historiska vikt och än mer deras perspektiv, såsom de ekonomiska och politiska relationerna som utvecklas av imperialismens förruttnelseprocess, framlade Ordföranden sin tes att "tre världar tar form". Vilket allt leder till nödvändigheten av att utveckla världsrevolutionens strategi och taktik. Beklagligen känner vi till lite eller nästan ingenting om Ordförande Maos skrifter och framställningar vad det gäller dessa mycket betydelsefulla frågor; dock, det lilla som är känt visar det storartade perspektiv han förutsåg och de stora riktlinjer som vi måste följa för att förstå och tjäna den proletära världsrevolutionen.

7. Överbyggnad, ideologi, kultur, utbildning. Dessa frågor och andra beträffande, har skarpsinnigt och djupt studerats och lösts av Ordföranden; således, är också detta en grundläggande fråga som förtjänar uppmärksamhet.

Som slutsats: det sedda innehållet i dessa grundfrågor visar, för dem som vill se och förstå, på ett uppenbart sätt att vi har, således, en tredje, ny och högre etapp av Marxismen: Maoismen; och att vara Marxist i nuläget kräver att man är Marxist-Leninist-Maoist, och huvudsakligen Maoist.

Det föredragna i innehållet leder oss till två frågor:

Vad är det grundläggande i Maoismen? Det grundläggande i Maoismen är Makten.

Makten för proletariatet, Makten för proletariatets diktatur, Makten baserad på en väpnad styrka ledd av det Kommunistiska Partiet. Mer explicit: 1) Makten under ledning av proletariatet i den demokratiska revolutionen; 2) Makten för proletariatets diktatur, i de socialistiska och kulturella revolutionerna; 3) Makten baserad på en väpnad styrka ledd av det Kommunistiska Partiet, erövrade och försvarade genom folkriget.

Och, vad är Maoismen? Maoismen är upphöjandet av Marxismen-Leninismen till en tredje, ny och högre etapp i kampen för proletariatets ledning i den demokratiska revolutionen, i socialismens uppbyggnads utveckling och i revolutionens fortsättning under proletariatets diktatur, som proletär kulturrevolution; då imperialismens förruttnelse fördjupas och revolutionen har blivit historisk huvudtendens mitt i de mest komplexa och största krigen som hittills har skådats och i den obevekliga kampen mot den nutida revisionismen.

Om KAMPEN KRING MAOISMEN. Kortfattat, i Kina börjar kampen för att etablera Mao Tsetungs tänkande 1935, vid Mötet i Tsunyi, då Ordförande Mao åtar sig ledningen för Kinas Kommunistiska Parti; 1945, beslutade den VII Kongressen att KKP vägledades av Marxismen-Leninismen och Mao Tsetungs idéer, specificeringen avskaffades av den VIII Kongressen, då, en högerlinje vägde tyngst på den. Den IX Kongressen 1969, sammanfattar SPKR och stadfäster att KKP vägleds av Marxismen-Leninismen-Mao Tsetungs tänkande; så långt avancerade man.

På internationell nivå förvärvar den inflytande från och med 50-talet; men det är med SPKR som den intensivt sprids och dess prestige mäktigt upphöjs och Ordförande Mao blev världsrevolutionens erkände anförare och alstrare av en ny etapp av Marxismen-Leninismen; så tar ett stort antal Kommunistiska Partier beteckningen Marxismen-Leninismen-Mao Tsetungs tänkande. På världsnivå utmanade Maoismen öppet och förbittrat den nutida revisionismen och avslöjade den djupt och slående, likadant gjorde den i KKP:s egna led, vilket ännu mer upphöjde Ordförandens stora röda fana: den tredje, nya och högre etappen av det internationella proletariatets ideologi. För närvarande konfronterar Maoismen det trefaldiga anfallet från den

sovjetiska, kinesiska och albanska revisionismen. Men dessutom, inklusive bland de som idag erkänner Ordförandens stora bidrag och till och med hans utveckling av Marxismen, finns det några som anser att vi fortfarande befinner oss i Marxismen-Leninismens etapp och andra som endast accepterar Mao Tsetungs tänkande men inte på något sätt Maoismen.

Här i landet är det uppenbart att revisionisterna som följer sina olika herrars Gorbatjovs, Tengs, Alias eller Castros fältherrestav ilsket attackerade och fortsätter att attackera maoismen; bland dessa måste man fördöma, avslöja och obevekligt bekämpa Del Prados förhärdade revisionism och hans gäng det så kallade "Peruanska Kommunistiska Partiet"; de gemena kräldjuren i det självutnämnda "Perus Kommunistiska Parti, Rött Fosterland" som från att ha utsett sig själva till "stora Maoister" gick till att bli Tengs trälarna, efter att ha fördömt honom när han kastades ut fönstervägen 1976; såväl som den så kallade "Förenade Vänsterns" antimaoism, i vars barm alla revisionisterna och till antimarxistiska positioner över falska Marxister och opportunisterna av olika slag myllrar. Upphöj Maoismen som en avslöjande spegel av revisionisterna för att obevekligen bekämpa dem i funktion av folkkrigets utveckling och den pågående demokratiska revolutionens triumf, det är en oundviklig och oumbärlig uppgift av strategisk karaktär.

Perus Kommunistiska Parti, genom fraktionen ledd av Ordförande Gonzalo som drev fram rekonstitutionen åtog sig Marxismen-Leninismen-Mao Tsetungs tänkande år 1966; och 1979 antog det slagordet "Upphöj, försvara och tillämpa Marxismen-Leninismen-Mao Tsetungs tänkande!"; 1981, "Till Maoismen!"; och, 1982 maoismen som beståndsdel och högre utveckling av det internationella proletariats ideologi: Marxismen-Leninismen-Laoismen. Det är med folkkriget som vi djupare har förstått vad Maoismen innebär och åtagit oss det högtidliga löftet att "Upphöj, försvara och tillämpa Marxismen-Leninismen-Maoismen, huvudsakligen Maoismen!" och, att outtröttligt kämpa för att hjälpa till att sätta den som befäl och vägledning för världsrevolutionen, den enda djupt röda oförvissneliga fana som är proletariats, de förtryckta nationernas och världens folks segergaranti i deras järnlegioners obevekliga stridande marsch till den gyllene och för alltid strålande kommunismen.

Upplagor

Röda Fanan

**REPRODUCERAT AV
PRÄRIEBRAND**